04/11/2020

Μητροπολίτης Σερρών: “Να μην ξεχάσω…”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Σερρών και Νιγρίτης

Καθώς ως φαίνεται, όπως τουλάχιστον μας πληροφορούν κατά κόρον οι υπεύθυνοι, βρισκόμαστε και πάλι αντιμέτωποι με μία σοβαρή έξαρση της πανδημίας του κορωνοϊού και στην χώρα μας, από χθές το βράδυ, που και η ακριτική μας επαρχία ευρίσκεται πλέον στην γκρίζα ζώνη, γυρίζουν στο μυαλό μου μερικές σκέψεις που έχω την ταπεινή υποψία ότι θα μπορούσαν ίσως να γίνουν αφορμές και νύξεις για έναν γόνιμο προβληματισμό αναφορικώς με την πραγματικότητα που ζήσαμε και ζούμε τους τελευταίους 7 περίπου μήνες και στην πατρίδα μας.

Λέω λοιπόν πρωτίστως στον εαυτό μου με έναν άλλον τρόπο τα εξής:

1. Να μην ξεχάσω ότι ο κορωνοϊός είναι εδώ ως μία επικίνδυνη πραγματικότητα που απειλεί την ζωή και την ποιότητά της σε όλες τις εκφάνσεις της.

Αυτή η σκληρή πραγματικότητα για να αντιμετωπισθεί αποτελεσματικά θέλει ένα σταθερό πνευματικό θεμέλιο, σύνεση, σοβαρότητα, ψυχραιμία, καθαρό μυαλό.

Με έναν λόγο πίστη και νου που θα πρέπει να ενεργήσουν συλλειτουργικά, ενωτικά και υπεύθυνα.

2. Να μην ξεχάσω ότι η πανδημία αυτή δεν κάνει διακρίσεις τουλάχιστον στην επιλογή των ανθρώπων που προσβάλει. Κανένας από εμάς, τα παιδιά του Αδάμ, δεν είμαστε στο απυρόβλητο.
Γι’ αυτό σοβαρότητα, σεμνότητα και προσοχή.

Ο τρόπος βεβαίως και τα μέσα (οικονομικά, ιατροφαρμακευτικά, πνευματικά), που ο καθένας διαθέτει για να αντιμετωπίσει την απειλή ποικίλουν.

3. Να μην ξεχάσω ότι ο κόσμος ολόκληρος βρέθηκε μάλλον εξαιρετικά απροετοίμαστος, ηθικά, πνευματικά, ιατρικά και πολιτικά μπροστά στο βίαιο αυτό ξέσπασμα του φυσικού κακού.

Αυτό δείχνει την αντικειμενική αδυναμία και την σχετικότητα του ανθρώπου μπροστά σε ότι τον ξεπερνά και τον απειλεί αλλά και τις παθογένειες μιας ειδωλοποιημένης ζωής που οικοδομείται μόνο από χώμα και πολύ εγωϊσμό, χωρίς προοπτική πνεύματος, χωρίς την ευωδία του ουρανού.

4. Να μην ξεχάσω ότι αυτή η κρίση ανέδειξε και ήρωες πραγματικούς, οι οποίοι χωρίς την ψεύτικη λάμψη των κατασκευασμένων και κυρίως αναλώσιμων ειδώλων της σύγχρονης εποχής μας, πάλαιψαν και παλεύουν σκληρά και σώζουν ζωές, χαρίζουν χαμόγελα ελπίδος, αποκαθιστούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια.

Είναι οι ερευνητές επιστήμονες, οι ιατροί, το νοσηλευτικό προσωπικό, οι άνθρωποι με το καθαρό βλέμμα, οι έντιμοι και υπεύθυνοι πολιτικοί, οι πνευματικοί και κοινωνικοί εργάτες, οι άνθρωποι του μόχθου που αντιμετωπίζουν σκληρές παράπλευρες απώλειες, όλοι εκείνοι που εργάζονται ταπεινά, σεμνά και με μεγάλη υπομονή για το τέλος αυτής της τραγωδίας.

Τους οφείλουμε πολλά. Και μαζί με αυτούς είναι ασφαλώς και οι πολλοί πνευματικοί πολεμιστές και ακαταπόνητοι διάκονοι και λειτουργοί της Εκκλησίας μας, οι ανύπαρκτοι, αχρείαστοι και ενοχλητικοί για κάποιους «σπουδαίους» κληρικοί μας όλων των βαθμών, που με μόνο όπλο τους την καθαρή λατρευτική τους διακονία, τα δάκρυά τους, την διάπυρη προσευχή τους, το τριμμένο κομποσκοίνι τους, τον επιστηρικτικό τους λόγο, το χαριτόβρυτο πετραχήλι τους, την αγία λαβίδα με το ζωηφόρο Σώμα και το Αίμα του Χριστού ιεροποιούν, μεταμορφώνουν, αγιάζουν, θεραπεύουν, κρατούν, στηρίζουν και ωραιοποιούν τον κόσμο.

5. Να μην ξεχάσω ότι αυτή η πανδημία ανέδειξε η μάλλον αποκάλυψε πολλές σκοπιμότητες και σχεδιασμούς από πολλές και με αντίθετη προέλευση πλευρές, που φαίνεται ότι έχουν στόχο την ανθρώπινη χειραγώγηση και δέσμευση των θεμελιωδών για την ανθρώπινη ζωή ελευθεριών και δικαιωμάτων και μάλιστα σε παγκόσμιο επίπεδο μέσα από τον φόβο, την τρομολαγνεία, την καταστροφολογία και ασφαλώς την συνωμοσιολογία. Έλειψε κάποιες φορές καθ΄ όλη αυτή την περίοδο η κοινή λογική, ο καθαρός νους, οι συνετές συμπεριφορές, η ισορροπία και κυρίως η πίστη από τις καρδιές των ανθρώπων.

6. Να μην ξεχάσω ότι σε αυτή την κρίση για μία ακόμη φορά υποτιμήθηκε η και αγνοήθηκε η πίστις, το εκκλησιαστικό γεγονός, ο σεβασμός στο είναι και την προσφορά της Εκκλησίας.

Μία προσφορά-διακονία που συναρτάται άμεσα με την ανάγκη του διφυούς ανθρώπου να αντλήσει έμπνευση, δύναμη, κουράγιο, αθανασία, ζωή από το μυστήριο του Χριστού και της αγάπης Του.

Περάσαμε ένα πικρό Πάσχα, όπου ο πιστός λαός της πατρίδος μας και οι εκκλησιαστικοί λειτουργοί αντιμετωπίστηκαν με μια δυσανάλογη αυστηρότητα και σκληρότητα που έφτασε έως και τις δικαστικές αίθουσες όπου ακόμη εκκρεμεί.

Η πεμπτουσία του εκκλησιαστικού μας είναι κατηγορήθηκε και χλευάσθηκε και μάλιστα από τα χείλη η και τις γραφίδες εκείνων που θα έπρεπε τουλάχιστον να σέβονται, αφού δεν θέλουν να πιστεύσουν, την πολυπλοκότητα και την ομορφιά του μυστηρίου της ζωής.

Την ίδια στιγμή μάλιστα που άλλου είδους εκδηλώσεις, πολύ αναγκαίες και αυτές κατά την γνώμη μου, αμνηστεύονταν και επεκροτούνταν. Και αναμένουμε ένα ακόμα πικρότερο ίσως άγιο δωδεκαήμερο. Ήδη η προετοιμασία άρχισε.

Οι νομοί Θεσσαλονίκης και Σερρών ευρίσκονται, δυστυχώς, εξαιτίας ανοήτων και αψυχολόγητων ενεργειών που θα μπορούσαν και θα έπρεπε από τους υπευθύνους να είχαν προβλεφθεί και προληφθεί, στην γκρίζα διαβάθμιση. Για μια ακόμη φορά επιμηθείς και όχι προμηθείς!

7. Να μην ξεχάσω ότι αυτή η κρίση ανέδειξε δυστυχώς και τις ανθρώπινες ατέλειες και δυσκολίες όλων μας όσοι υπηρετούμε το μυστήριο του Χριστού και της αγίας Εκκλησίας. Μπορεί και εμείς να βρεθήκαμε απροετοίμαστοι. Ίσως και να ξαφνιαστήκαμε.

Χρειάζεται όμως σήμερα ακόμη περισσότερο ο ευαγγελικός, χριστοκεντρικός,

πατερικός, σταθερός, αποφασιστικός, θαρραλέος και φιλάνθρωπος λόγος της ορθοδόξου Εκκλησίας.

Στο ακένωτο πνευματικό μας θησαυροφυλάκιο είχαμε και έχουμε πολλά εφόδια και ακόμη περισσότερα παραδείγματα. Φάνηκε ότι δεν αξιοποιήθησαν αρκούντως μέχρι σήμερα.

Μερικές φορές μάλιστα οι διαδρομές μας, η διακονία μας έχασαν την σταθερότητα και ευκρίνεια που θα πρέπει να χαρακτηρίζουν τον λόγο και το ήθος μας, που υποχρεούνται να είναι φως και άλας του κόσμου.

8. Να μην ξεχάσω τέλος να «ευχαριστήσω» θερμώς τους συναρμοδίους φορείς και αρχές διότι κλείνοντας και πάλι τους ιερούς Ναούς στους νομούς Σερρών και Θεσσαλονίκης μας απάλλαξαν, ακουσίως βεβαίως, τον τελευταίο καιρό από ένα δυσβάστακτο πόνο.

Να στεκόμεθα δηλαδή στην είσοδο των Ναών, ενώ η καρδιά μας ελέγχονταν σκληρά από τους λόγους του Σωτήρος μας «τον ερχόμενον προς με ου μη εκβάλω έξω» (Ιω. 6, 37) και να εμποδίζουμε τον λαό του Θεού να εισέρχεται, μετά τους πρώτους εννέα, στον Ναό για να γευθεί και να ζήσει, ως οικογένεια Χριστού, δικαιωματικώς την χαρά και το μεγαλείο του μυστηρίου της πίστεως.

Αυτή η προσφορά τους είναι πραγματικά ξεχωριστή. Δεν θα την ξεχάσουμε…….